

Orbán Viktor beszéde a III. Budapesti Demográfiai Fórumon

2019. szeptember 5. Budapest

Jó napot kívánok, tisztelt Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Bíboros Úr, Püspök Urak! Köztársasági Elnök Úr! Tisztelt Miniszterelnök Urak és Miniszterek!

Nagyszerű, hogy ismét, harmadszor vagyunk együtt. Köszönet a szervezőknek, hiszen ők a lelke mindennek. Külön meg kell említenem Demény Pál professzor urat, aki itt van a körünkben, és aki ennek a konferenciasorozatnak az elindítója és mentora volt, és maradt mind a mai napig.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Vannak különleges vendégeink, elnökök és miniszterelnökök fontos országokból. Külön köszöntöm Ausztrália volt miniszterelnökét. Ausztráliát mi részben az ő kemény politikájának köszönhetően mintaországgként tiszteljük. Külön tiszteljük a bátor, egyenes és angolszász következetességet, amit a migráció és az ausztrál nemzet megvédésének ügyében mutatnak. Köszönjük, hogy eljött hozzánk. Itt van velünk Vučić elnök úr Szerbiából, akit külön köszöntök. Minden nép gondol valamit a másikról, ez különösen így van a szomszédok esetében. Mi, magyarok például azt szoktuk gondolni a szlávokról úgy általában, hogy a szlávoknak nagy szívük van. Ismerve a szerbeket, akik nemcsak szomszédaink, hanem sorstársaink is, rájuk különösen igaz ez, és néha úgy érzem, mintha nem is egy, hanem két szív hajtana őket. Ha valaki ezt nem hiszi, akkor nézze meg a mostani kosárlabda világbajnokságon a szerb csapatot. Azt kívánjuk az elnök úrnak, hogy tegyenek csodát ezen a világbajnokságon! És itt van velünk Csehország miniszterelnöke, aki nemcsak tehet, hanem már tett is csodát, méghozzá gazdasági és pénzügyi csodát tett Csehországban, ezért Magyarországon különösen magas az ő árfolyama. Nem mondom, most éppen mi is jól fejlődünk, de a cseheknek még mindig csak a tarkóját látjuk. Babiš miniszterelnök úr inspiráció a mi számunkra, mert mi, magyarok utol akarjuk érni a cseheket, úgyhogy ő minél jobban teszi a munkáját, annál inkább inspirál itthon bennünket, magyarokat. Ha megengedik, zárójelben még azt megjegyzem, hogy Csehország erejét mutatja, hogy megengedheti magának azt a luxust, hogy ahelyett, hogy megkoronázná eredményei okán megérdemelten a miniszterelnököt, inkább támadni szokták,

pedig ő Európa legjobb gazdaságpolitikusa. Csak azt tudjuk mondani innen, Magyarországról: boldog Csehország, irigyeljük a problémáit.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Mai témánk a demográfia és a család. Remek előadásokat hallhattunk. Nehéz helyzetbe is kerültem, mivel tudok hozzájárulni a már elhangzottakhoz? Azt hiszem, hogy két dolgot tehetek hozzá mindahhoz, amit Önök már hallottak. Az egyik, hogy mondok néhány szót a magyar családpolitika szellemi alapjairól, és utána a magyar családtámogatási modell néhány kulcsmozzanatára szeretném irányítani a figyelmüket. Először tehát a szellemi alapokról. Amikor még fiatal voltam, akkor egy ilyen konferencia, amely a demográfiai problémákról szól, meglepetést keltett volna. Azért keltett volna meglepetést, mert mindenki, szó szerint, iskolázottságtól, származástól függetlenül mindenki tudta és értette az egyik legfontosabb ősi igazságot, akkor még mindenki értette azt, hogy az emberi élet véges, ahogy belépünk az életbe, úgy ki is kell lépni belőle. Ez a törvény. Erre a törvényre és erre a nehéz helyzetre, eddigi életem során úgy láttam, hogy háromféle választ lehet adni, ha úgy tetszik, három irányban kereshetjük a kiutat. Az egyik a tudatmódosító szerek világa, a szenvedélyfüggő élet, a habzsolás és a fogyasztás, amivel eltávolíthatjuk és eltarthatjuk magunktól azt a kérdést, hogyha véges az élet, akkor mi az értelme. Az élet végességének kellemetlen tényét úgy orvosolja ez a megoldás, hogy úgy válaszol, hogy a kérdést is tagadja. A másik lehetőség, hogy az ember utat keres a Teremtőhöz, aki életünk végességét eldöntötte, és törvénné tette a számunkra, és megpróbálunk közel kerülni hozzá, tőle megtudni a választ, és megkapni a gyógyírt. Ez a megoldás, ez az út, ez az irány, ez hatalmas civilizációs alkotásokat, hatalmas művészetet és kultúrát hozott létre a világon. És a harmadik lehetőség, amely előttünk áll, hogy megpróbálunk életünk e világi folytatásáról gondoskodni; ezt úgy hívják, hogy családalapítás, úgy hívják, hogy gyermek: test a testből, vér a vérből, a gyermek, aki valahogyan a mi életünk folytatása is. Summa summárum, miután régen mindezt még mindenki tudta Magyarországon, nem is tartottunk soha demográfiai konferenciákat, mert azt gondoltuk, hogy a harkályt nem kell biztatni, hogy kopácsoljon. Azonban nagy változások történtek, és a nagy változás egyetlen szóban foglalható össze, e körül forognak a mostani előadások, ez pedig a fogyás, az elfogyás kérdése.

Amikor mi, magyarok a családpolitika szellemi alapjait próbáljuk tisztázni, akkor először megpróbáltuk megérteni ennek a bajnak a természetét. Egy társadalmi probléma megértésének

első lépése, hogy lehatároljuk a problémát, megértjük, hogy mettől meddig terjed, ezért azt a kérdést tettük föl, hogy egy általános emberi világjelenségről van-e szó, amikor népességfogyásról beszélünk? Azt állapítottuk meg, hogy nem, hiszen a népesség Ázsiában vagy például Afrikában nő. Ezután azt a kérdést tettük föl, hogy civilizációs betegség-e a népességfogyás, a keresztény civilizáció jellegzetessége-e? És azt találtuk, hogy nem, mert a világban a keresztények száma nem csökken, hanem nő, és minden előrejelzés szerint a világban a keresztények száma a következő évtizedekben továbbra is nőni fog. Ha tehát nem általános emberi és nem a keresztény civilizációhoz köthető betegség és baj, akkor mihez köthetjük? És végül is azt találtuk, hogy végül is egy európai jelenségről van szó. Persze más kontinensen is van egy-egy ország, ahol megfigyelhetünk népességcsökkenést, például Ázsiában is van ilyen ország, de hogy egy egész kontinensre legyen jellemző a baj, ez csak Európára igaz. Tehát mi, magyarok úgy látjuk, hogy egy általános európai jelenségről van szó, és így is kell rá gondolnunk. Mi az oka? Különböző elméletek versenyeznek egymással. Az én személyes véleményem az, hogy az ok eléggé nyilvánvaló. A népességfogyás azért lett európai probléma, mert Európa megvívott saját magán belül két kegyetlen polgárháborút. Ezeket az iskolában világháborúnak nevezik, és kétségkívül az európai földrészen túlra is terjedt, túlnyújtózkodott, de valójában és igazából inkább egy európai, hogy még pontosabban fogalmazzak, egy nyugati polgárháborúról, illetve két nyugati polgárháborúról van szó, iszonyatos embervesztéssel. A kalkulációk különbözőek, de ha összeadom a két világháború európai és amerikai vesztségét – ebben nincs benn az amerikaiak által ázsiai frontokon elvesztett embereknek a száma, csak az európai konfliktusban –, akkor a két világháborúban körülbelül 50 millió embert veszítettünk el. És az a meggyőződésem, hogy ebből az embervesztésből máig sem tudunk talpra állni. Miután egy természetellenes helyzet, két világháború, illetve két európai polgárháború a gyökere a bajnak, amiben vagyunk, nem természetes, hanem rendkívüli esemény, ezért nincs mese, a politikának egy ilyen érzékeny kérdésben, mint a demográfia, szerepet kell vállalnia. Ha nem politikai konfliktusok és háborúk okozták volna a népességfogyást, akkor lehet, hogy a kormányzatoknak óvatosabban kéne demográfiával foglalkozni, hiszen ez mégiscsak rendkívül érzékeny terület. De miután maga a politika idézte elő a bajt, az államvezetések idézték elő a bajt a két világháborúval, illetve európai polgárháborúval, ezért helyre ütni, kijavítani sem lehet ezeket a problémákat erőteljes állami szerepvállalás nélkül. Ezért Magyarország és Magyarország kormánya úgy döntött, hogy nekünk egy erőteljes demográfiai politikát kell folytatni, ez államcél és kormányzati feladat.

Amikor a családpolitikánk elvi alapjairól beszélünk, akkor persze két ellenérvet mindenképp le kell győznünk kiindulópontként. Erről Ausztráliából érkezett vendégünk, a miniszterelnök úr már beszélt. Az első a migráció. Azt az érvet mindenképpen el kell magunktól háritani, hogy globális méretekben a migráció képes megoldani az európai népességfogyást, mert ha ezt elfogadjuk, akkor nincs teendő. Ha azonban nem fogadjuk el, akkor van, és miután, ha Európát nem az európaiak fogják benépesíteni a jövőben, és mi ezt a tényt elfogadjuk, természetesnek vesszük, akkor tulajdonképpen hozzájárulunk egy lakosságcserehez, hozzájárulunk ahhoz a folyamathoz, hogy az európai lakosságot kicserélik. Nem tartozik a mostani beszélgetésünk tárgyához, de szerintem erre építenek Európában politikákat, tehát vannak politikai erők, akik lakosságcserét akarnak különböző megfontolásokból. Részben haszonelvű, politikai, részben ideológiai megfontolásból, de ennek a tárgyalása már nem témája a mai konferenciának. Mindenesetre határozottan ki kell mondanunk, hogyha demográfiaipolitikát akarunk csinálni, akkor a migrációs megoldást érdemes magunktól távol tartani. A második – szintén Abbott miniszterelnök utalt rá, ez egy zöld érvelés, újszerű, engem is csak a napokban vágott mellbe – , hogy lehet úgy gondolkodni a gyerekekről meg az életről, hogy azt szembeállítjuk a természettel, és azt mondjuk, hogy a Föld akkor járna jobban, hogyha kevesebb gyermek születne. Lehetne érvelni ez ellen, de azt javaslom, hogy inkább ezt tekintsük egész egyszerűen esztelenségnek, és így utasítsuk el, és annyit mondjunk mindösszesen, hogy a teremtés rendje szerint az ökoszisztémának, amit meg akarnak védeni a gyerekekkel szemben, az ember is része, nem az ellenfele, hanem a része. Ezért nem szembe kell fordítani a kettőt egymással, hanem értelmesen kell kijelölni az egyre növekvő számú emberiség helyét ebben az ökoszisztémában.

Ez a helyes megközelítés, nem pedig a természet szembefordítása az emberi élettel. És amikor a szellemi alapjairól beszélünk a magyar családpolitikának, még két pozitív dolgot szeretnék mondani. Az egyik, hogy a magyar meggyőződés szerint minden gyermeknek joga van apához és anyához, tehát amikor családról beszélünk, és családtámogatásról, akkor mi a hagyományos családokat támogatjuk, a hagyományos családmodellt védjük, és másfelől nemzeti keretekben is gondolkodunk, mert azt gondoljuk, hogy a család és a gyermek nem más, mint a nemzeti közösség biológiai újratermelésének előfeltétele. Ha nem működnek a családok, ha nincsenek gyerekek, akkor egy nemzeti közösség el tud tűnni. Talán egy ausztrálnak ez nem teljesen érthető, mert ő az angolszász világ nagy családjához tartozik, egy német se értené, hogyan lehetne már eltűnni a földről, de egy cseh, egy szerb vagy egy magyar méretű nemzeti közösség számára matematikailag nem olyan nehéz belátni, hogy rossz demográfiai tendenciák mellett

előbb-utóbb lesz egy utolsó ember, akinek le kell kapcsolnia a villanyt, vagyis el lehet fogyni. Ez a vízió nem egy beteges rettegés, nem egy képzelgő veszélyérzet, ez egy valóságos, matematikailag modellezhető veszély, hogy olyan kicsire csökken le az emberek száma ezekben a nemzetekben, hogy végül is a nemzeti identitás fönntartása lehetetlenné válik. És mi úgy gondoljuk, hogyha egy nemzet elvész a világról, akkor elvész valami, amit más nem tud pótolni, valami, ami pótolhatatlan, mert mi nem tudunk szerbek lenni, szerbek csak a szerbek lehetnek. Magyarul a világot csak a magyarok láthatják, a csehek nem láthatják magyarul, és cseh kultúrát is csak a cseh emberek tudnak teremteni, mások pedig nem. Tehát ha egy nemzet eltűnik, valami pótolhatatlan tűnik el a világból. Ezt a maga szép nyelvén Arany János is elmondta, ezért a magyar családpolitika szellemi alapjai között szerepel az a két verssor, ami úgy hangzik, hogy „ha minket elfű az idők zivatarja, nem lesz az Istennek soha több magyarja.” Tehát a mi családpolitikánknek nemzeti alapjai is vannak.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ennyit a szellemi alapokról, erre épül a magyar családpolitika. Most néhány mozzanatra, mert nagyon gazdag az anyag, mármint a magyar modell, a családpolitikai modell rendkívül gazdag, erről kimerítően beszélni szinte lehetetlen, de egy-egy fontos mozzanatra szeretném ráirányítani a figyelmet, nem tanácsként és nem kioktatva, mert ahány ország, annyi nemzet, ahány nemzet, annyifajta gondolkodásmód, hanem inkább följárulva a magyar tapasztalatokat, mintegy a jó gyakorlatok tárházát, hogy gondolkodjanak Önök azon, hogy mi az, amit ebből otthon használni tudnak. Az első dolog, hogy a magyar modellnek az alapja alkotmányos természetű. A szellemi alapokról már beszéltem. Van egy alkotmányos alapja. Ez rendkívül fontos. Ha a demográfiapolitika lényege, legfontosabb elemei, ha a családpolitika legfontosabb elemei nincsenek rögzítve az alkotmányban, akkor hosszútávon nem lehet családpolitikát folytatni. Ezért alkotmányos alapok kellene, mert ezek az alkotmányos alapok védene meg a családellenes bírósági döntésektől. A bíróság egy külön világ, az nem tartozik a kormány által felügyelt államélet részéhez, az is az államélet része, de független a kormánytól, más megfontolások alapján működik, mint ahogy működik a kormányzat, ezért mindig lehetnek olyan bírói ítéletek – az Egyesült Államok a legjobb példa erre –, amelyek egyértelműen családellenesek. Ennek egyetlen korlátja van, egy világos alkotmányos alap. És alkotmányos alap kell a családpolitikához azért is, mert e nélkül a nemzetközi szervezetek, az NGO-k, a hálózatok és központok, amelyek nagyon gyakran családellenesek, be tudnak hatolni a magyar államéletbe és a magyar döntéshozatalba. Mondjuk, európai uniós döntések is születhetnek, ha

az alkotmányunk nem véd meg azokkal szemben, és lehetnek olyan európai uniós döntések, amelyek sajnos, mondjuk ki: családdellenesek. Ha védekezni akarunk, ha szilárd családpolitikát akarunk csinálni, kellenek alkotmányos alapok.

A második mozzanat, amire szeretném az Önök figyelmét irányítani, az, hogy a jó családpolitikához kellenek gazdasági alapok is. Lehet, hogy a világ más részein nem, de ahogy én látom és értem az európai civilizáció mostani helyzetét, azt kell mondanom, hogy Európában a sikeres családpolitikához pénz is kell. Pénz nélkül a rossz tendenciákat nem tudjuk megfordítani. Tetszik ez nekünk vagy sem, ez a tapasztalatom. Ezért van az, hogy Magyarországon tíz év alatt kétszeresére növeltük a családoknak juttatott költségvetési támogatásokat. Fontos, hogy amikor a gazdasági alapról beszélünk, akkor családpolitikailag is megértsük, hogy milyen fontos a biztos és stabil pénzügyi helyzet – itt ismét megemelem a kalapomat Babiš úr előtt –, ugyanis a családpolitikának az alapja a bizalom. Elhiszik-e a családok, hogy azok az intézkedések, amelyeket bevezet egy kormány, olyanok, amelyekkel hosszabb távon is lehet számolni? Hiszen a gyerekek vállalása nem egy pillanat, a gyerekeket fel kell nevelni. Hosszú éveken keresztül van szükség kiszámítható családtámogatási rendszerre, de ha nincsenek rendben a pénzügyek, ha beállnak a pénzügyi zavarok, akkor jönnek a megszorító lépések, és minden költségvetési ésszerűsítés előbb vagy utóbb elvesz a családtámogatási rendszerből. Magyarország példa erre, tudnék erről – csak most nem az előző kormányok okán jöttünk össze – erről beszélni Önöknek, hogy hogyan vették el válságkezelés címszó alatt azonnal a családoktól azokat a támogatásokat, amelyek nélkül nincs stabil és kiszámítható családtervezés. Tehát azt akarom mondani Önöknek, hogy a szellemi alapokon és az alkotmányos alapokon túl egy stabil és sikeres gazdaságpolitikához rendben lévő pénzügyek, növekvő gazdaság, vagyis gazdasági alapok is kellenek. Magyar tapasztalat, lehet, hogy máshol ez nem olyan értékes, mint itt, de magyar tapasztalat, hogy a családtámogatási juttatásokat Magyarországon mindig össze kell kötni a munkavállalással. Mert az ember emberből van, és nagyon könnyen elhajlik abba az irányba, hogyha úgy látja, szociális juttatásokból és egyebekből meg lehet élni, akkor inkább az abból való élest, nagyon sokan közülünk az abból való élest választják a munka helyett, ami miatt visszaesik a gazdaság teljesítménye, s ott vagyunk a pénzügyi zavarnál, és már jöhetnek a megszorító intézkedések. Tehát ha hosszabb távon stabil családpolitikát akarunk, akkor a családtámogatás minél több elemét össze kell kapcsolni a munkavállalással. Erre vannak technikák, Magyarország is szívesen áll Önök rendelkezésére, az adókedvezmények rendszerétől kezdve a gyeden keresztül. Hasonlóképpen fontosnak tartjuk mi, hogy a gyerekeknek nyújtott támogatást össze kell kapcsolni a szülői

kötelességek teljesítésével. Ha a szülő nem teljesíti a kötelességét, nem kaphat a gyermekek után központi támogatást. Ha például Magyarországon a gyerek iskoláskorú, és a szülő nem küldi el az iskolába, akkor nem várhatja, hogy családi pótlékot fog kapni. Tehát a teljesítményhez való odakötése, összekapcsolása értelmes és emberséges módon szintén fontos eleme a családpolitikánknak. Hasonlóképpen mi arra jutottunk, hogy a családpolitikánknak fontos eleme, hogy az óvodai ellátást, óvodai gondoskodást három éves kortól elérhetővé és kötelezővé tegyük a gyerekeknek, ami alól persze lehet fölmentést kérni. De Magyarország egy olyan ország, ahol a közoktatása és a köznevelése a gyermekeknek valójában három, esetleg négy éves kortól kezdődik. És az óvodát nem gyermekmegőrzőként értelmezzük, hanem a gyerek fölkészítéseként a későbbi iskolás évekre. Ennyivel meg is hosszabbítottuk tulajdonképpen a gyerekek társadalomba való beillesztését, fölkészítését és képzésének időszakát, és persze az óvodákhoz társulnak bölcsődék is. Magyarországon az a helyzet, hogy 2022-re nem lesz olyan igény bölcsődére, amit ne tudnánk, bölcsődei férőhelyek, kielégíteni.

Ezeket már mind megcsináltuk, tisztelt Hölgyeim és Uraim, tisztelt Bíboros úr, tisztelt Köztársasági Elnök úr, de sajnos a fordulópontot még nem értük el. Sok mindent tettünk már, de még nem visszafordíthatatlan mindaz, ami történt. Az egy fontos kérdés, hogy hol van, kijelölhető-e egyáltalán az a pont, ahol azt mondhatjuk, hogyha a családtámogatási rendszer ezt elérte, akkor innentől kezdve biztosan – már amennyiben a politikában ez a szó értelmes –, majdnem biztosan eredményt is hoz majd, vagyis több gyermek fog születni. Amit most mondok, az magyarországi tapasztalat, szerintem európai érvényű, azon túl talán nincs érvénye, de Európában szerintem az az igazság, és Magyarországon biztosan, hogy akkor győztünk, hogyha egy olyan családtámogatási rendszert tudunk fölépíteni, hogy a gyermeket vállalók garantáltan jobb életszínvonalon élnek, mintha ugyanezek az emberek nem vállaltak volna gyereket. Ez a fordulópont. Tehát ha egy gyermek vállalása hozzájárul az életszínvonalod növeléséhez. Nem úgy, hogy majd mikor öreg leszel, akkor majd a gyermeked gondoskodik rólad, hanem itt és most, azonnal, mikor még gyermeket nevelő szülő vagy, azzal, hogy gyermeket vállaltál, már anyagilag előnyösebb helyzetben vagy, mintha azt a döntést hoztad volna, hogy nem vállalsz gyermeket. Ezt a pontot keressük, ezt akarjuk elérni, itt fog átbillenni majd a magyar családtámogatási rendszer, de egyelőre még nem tartunk itt, ehhez még jó néhány év kitartó munkájára lesz szükségünk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Végezetül egy kérdésre szeretnék még válaszolni. Ez úgy hangzik, hogy sikerülhet-e egyáltalán? Hiszen bárkit megkérdezek Európában, mondjuk úgy, hogy a magas politikai szalonok világában, hogy amit mi csinálunk, sikeres lehet-e, el lehet-e érni ebben a bizonyos termékenységi mutatóban a 2,1-et, vagy ez lehetetlen, akkor az elegáns európai szalonokban tízből kilencen azt mondják, hogy ez nem sikerülhet. És ha tízből kilencen mondják valamiről, hogy nem sikerülhet, akkor azon gondolkodni kell. Nyolc lehet, hogy kevés lenne, öt biztosan, de a kilenc azért már sok. És nekünk is gondolkodni kell azon, hogy vajon nem lehetetlenre vállalkoztunk-e? Vajon sikerülhet-e egyáltalán elérni azt a célt, amit kitűztünk? Nem tudok erre egzakt választ adni Önöknek. Azt tudom mondani, hogy ezt a véleményt más területekről én már jól ismerem. Amikor azt a döntést hoztuk, hogy hazaküldjük-e az IMF-et, és azt mondtuk, hogy igen, akkor tízből kilenc azt mondta, hogy nem sikerülhet. Amikor azt mondtuk, hogy a válságkezelésbe be kell vonni a bankokat, és meg kell őket adóztatni, tízből kilencen azt mondták, hogy nem sikerülhet. Amikor rezsicsökkentést rendeltünk el, és a multikat megadóztattuk, azt mondták, nem sikerülhet. Amikor azt mondtuk, hogy egy arányos jövedelemadót fogunk bevezetni a Kommunista kiáltványban bevezetett és előre beharangozott progresszív jövedelemadó helyett, azt mondták – ugyanis arról ott beszélnek először –, hogy lehetetlen. Amikor azt mondtuk, hogy tíz év alatt létre fogunk hozni egymillió munkahelyet, azt mondták, nem lehetséges. Amikor azt mondtuk, hogy meg fogjuk állítani a migránsokat a magyar államhatáron, akármennyien is jönnek, meg fogjuk őket állítani, azt mondták, hogy nem lehetséges. Amikor azt mondtuk, hogy kerítést fogunk építeni, amit nem lehet ledönteni, azt mondták, hogy nem lehetséges. Tehát nem tudom a választ arra a kérdésre, hogy amit a demográfia ügyében célul tűztünk ki, lehetséges-e elérni, de azt tudom, hogy minden egyes fontos, a magyar nemzet számára fontos célt, amit kitűztünk, hiába mondta tízből kilenc, hogy nem lehetséges, végül mégiscsak elértük. Ez a valóság.

Ráadásul a vendégeinknek mondom, hogy a magyar politikát egyfelől persze bonyolult és nehéz megérteni a nyelve miatt is, de máshol rendkívül egyszerű. Van egy kulcsszava, azt kell jól megérteni. A magyar politika története arra az egy szóra van fölfüggesztve, hogy „mégis.” A „mégis” azt jelenti idegen nyelven, hogy „mindenek ellenére,” hogyha kell, akkor az egész világgal szemben is megpróbáljuk, és aztán egy huszárbravúrral majd sikerül. Ez a magyar történelem megértésének egyik kulcsmomentuma. De természetesen ez nem azt jelenti, hogy föltétlenül sikerülni fog. Vannak föltételek. Tehát a magyar demográfiai politika, kormányzati politika sikerességének vannak föltételei. Biztosan nem tudom mindet beazonosítani, de van

három-négy, amit igen, és azt tudom mondani, hogy azok kellene ahhoz, hogy a magyar törekvések sikerre jussanak.

Az első előfeltétele a sikeres magyar demográfia politikának az, hogy a kereszténységnek Európában vissza kell erősödnie. Ha Európában nem történik meg a kereszténység megerősödése, akkor magányos szigetként Magyarország aligha lesz képes eredményeket elérni. A második előfeltétel, hogy legyenek társak, egyedül nem megy. Most vannak társak. Itt van Vučić államelnök úr, itt van Babiš miniszterelnök úr. Vannak társak, Európában is vannak társak. Szurkolunk az osztrákoknak, és reméljük, hogy az olasz fölfordulás is úgy rendeződik, hogy az végül is nekünk jó legyen, és ott is társakat kapjunk. Kellene társak Európában, egyedül ott sem fog menni. És abban is biztos vagyok, hogy miután gazdasági alapok kellene, ezért előfeltétele a sikeres családpolitikáknak, hogy a magyar nemzeti össztermék a következő időszakban, körülbelül tíz éves időtávban 2030-ig, minden évben legalább 2 százalékkal haladja meg az Európai Unió gazdasági növekedésének az átlagát. Ha 2 százalékkal meghaladja, az termel annyi forrást, amiből stabil pénzügyi alapokat és új elemekkel kibővített gazdaság- és családpolitikát lehet finanszírozni. És végül a legfontosabb, utolsó, negyedik előfeltétel: sikerülhet, ha kitartunk. Hajrá!

Köszönöm, hogy meghallgattak!